

ACZÉL GÉZA

(szino)lira

torzósztár

AKASZTÓ

ha olykor fel-felbukkan kísérteni kezd a horrorba belógó szó pedig másik dimenzióból nézve mily ártalmatlanul lapul tarkónk mögött az akasztó persze most is a szerencsésekre várva mert a cipőfűzővel a gombbal s ezzel a kis szárnalmas burokkal egész életemben csatázva sobasem jutbattam békességre talán az anyag minősége tette mivel luxus boltokba a lelkünk akkor sem lett beeresztve mikor ravasz kirakatai arcunkba fénylettek így régi bakancsod ellepték a tettek fémkarikás lyukaiban zsinórja gyatra teste gyorsan foszlott ha nyögve huzigáltad mindennapi lőtásodban előbb-utóbb lötyögni kezdett a lábad a gombokról már nem is beszélve néhány kis cérnaszálon fityegett estére a reggelente sebtében felvarrott és hiába vártad már a műanyagot előbb jampi csukáidban kezdett csúszkálni a poliészter gondosan formázott masnid alatt majd egyetlen kis húzás-sal a gomb is leszaladt ezek után pedig a kényelmetlen vonaton alád került a mázsás nagykabátod széle s már pattant is húrja zuhanva a pakk a jámbor fejére és bár néha még varrogatta édesanyja az élet új minőségével a téma abba lett hagyva közönyösen arctalan

AKASZTÓFA

gyanús kis félreballások után kikerülhetetlenül összeállt a nóta ekkor már nincs mellébeszélés félénk asszociációk ártatlan rajzos blöffök se melyek kísértének a korai gyerekkor óta gyűrött papírokon pont-pont vesszőcskével ringatózik az akasztófa komor alanya s mégis befutja apró kamaszos báj mivel nem ért még a törékeny tudathoz a kegyetlen világ csak amikor meglökött egy ricsajos szünetben a szeplős pankotás nem akarsz akasztást látni fegyőr papámmal a szűk folyosóra beosonhat akárki s némi hegyes szögből az udvarra lelátni s kis szerencsével reggel törik nyakszirtjét a rabnak mivel a hóbérok mostanság sokat aratnak és rendnek kell lenni nos izgága druszám stílusa ekkor nem volt ilyen trendi de a tanulságokat azóta magamban sokszor kikerekítettem hisz udvarolgattam én a parancsnok lányának is ám előlről muskátlik öntötték el a kertet miként a komoly kórházakban s csak hátul dobálták a hullát aztán véres diktatúrák szirénája bűg át fülemen míg csak betonná nem szilárdul bennem a kegyelem minden dolgok megbocsátása de ha néha szadista állatokat látok kenetteljes hittanórákon még megzavarodom

AKASZTÓFÁRAVALÓ

*van időm így a vége felé a biológia okán sokasodó öregkori dübromokat félretol-
va hosszan elmerengni néhány megroggyant emberi kapcsolatban mért is nem
szól a flóta ha bizalmatlan szedegetjük innen-onnan a tüskéket a kintről jövőket
miközben mások a miénket míg a poézis különös hullámbosszán oda jutottam
hogy nagyon sokakkal élhetnénk mi egészen nyugodtan ha nem ülnénk fel az
egyenes beszédnek hisz kiművelt embertársaink olykor jóságos aprócska ka-
nyarokkal élnek a társas kapcsolatot szellemileg fölgazdagítva de még az egysze-
rűbbnek is szemantikai üzenetében a közlést valami lágyuló humor nyitja olykor
pedig csak egy átsuhanó lelki vihar sodorja igéit értelmezhetetlen tájra mert
miként értelmezzük a robbanó felkiáltást – megöllek ha naiv szemekkel néz kis
bűnöcskéjével a gyermek a mamára vagy átmeneti dübök mögött már simogatás-
nak indulna a szó tétován csak kiböki te te akasztófáravaló s akkor csak sokasod-
ni kezdenek a gondok ha alanyaink nem érik el e finom stíl alsó küszöbét
begyeskedik a lány vaduló öklét rázza a legény s a kellem elmarad biztos a vers
rossz hát feláldozod magad*

